

Bruksela, 11 marca 2022 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0052(NLE)

6799/22
ADD 1

POLCOM 10
WTO 31

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	ST 6797/2022 ADD 1
Dotyczy:	ZAŁĄCZNIK do wniosku dotyczącego DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczącej przeglądu Uzgodnienia w sprawie zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi dotyczącymi produktów rolnych ("uzgodnienie w sprawie kontyngentów taryfowych")



11 listopada 2021 r.

(21-8555)

Strona: 1/7

Komitet ds. Rolnictwa

KOMITET DS. ROLNICTWA

G/AG/32

11 listopada 2021 r.

**PRZEGLĄD FUNKCJONOWANIA DECYZJI Z BALI W SPRAWIE
ZARZĄDZANIA KONTYNGENTAMI TARYFOWYMI**

SPRAWOZDANIE PRZEWODNICZĄCEGO DLA RADY OGÓLNEJ

1.1. Podczas dziewiątej sesji konferencji ministerialnej w grudniu 2013 r. na Bali ministrowie przyjęli decyzję dotyczącą „Uzgodnienia w sprawie zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi dotyczącymi produktów rolnych, zgodnie z definicją w art. 2 Porozumienia w sprawie rolnictwa” (WT/MIN(13)/39) (zwaną dalej „decyzją”). Decyzja ta wymagała również dokonania przeglądu funkcjonowania uzgodnienia, który miał rozpocząć się nie później niż do końca 2017 r., z myślą o poprawie stopnia wykorzystania kontyngentów taryfowych. W ust. 13–14 decyzji określono wyraźnie, że kwestia przyszłego funkcjonowania ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania określonego w załączniku A do decyzji zostanie podjęta w ramach przeglądu.

1.2. Przegląd zakończył się, gdy na posiedzeniu, które odbyło się w dniach 9–10 grudnia 2019 r., Rada Generalna zatwierdziła zalecenia Komitetu ds. Rolnictwa (CoA) zawarte w załączniku 2 do G/AG/29. W trakcie przeglądu w latach 2017–2019 nie osiągnięto jednak merytorycznego porozumienia co do kwestii przyszłego funkcjonowania ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania. Zamiast tego, zgodnie z ust. 1 zatwierdzonych zaleceń zawartych

w załączniku 2 do G/AG/29, członkowie postanowili odroczyć termin podjęcia decyzji w sprawie ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania o dwa lata, tj. do końca 2021 r.

1.3. Zalecenia nawiązują również do możliwej fragmentacji decyzji poprzez nadanie niektórym członkom, wymienionym w załączniku B do decyzji, prawa do zaprzestania stosowania ust. 4 w przypadku braku porozumienia między członkami co do przyszłego funkcjonowania tego ustępu. Aby uniknąć wprowadzania wyjątku dla niektórych członków, co mogłoby potencjalnie nastąpić w przypadku nieosiągnięcia porozumienia w sprawie przyszłego funkcjonowania ust. 4 w uzgodnionym terminie, kilku członków było nadal zmotywowanych do znalezienia możliwego do zaakceptowania rozwiązania w odniesieniu do tego ustępu podczas dyskusji, jakie toczyły się na ten temat w Komitecie ds. Rolnictwa po 2019 r.

1.4. Podczas tych dyskusji członkowie szczegółowo omówili, w jaki sposób obecny ust. 4 będzie funkcjonował w praktyce na ostatnim etapie mechanizmu niepełnego wykorzystania. Zauważono, że zgodnie z obecnym ust. 4, na ostatnim etapie mechanizmu niepełnego wykorzystania kraj będący członkiem przywożącym jest zobowiązany do zmiany metody zarządzania kontyngentami taryfowymi na system jego obsługi według kolejności zgłoszeń w urzędzie celnym (FCFS) lub na system automatycznej bezwarunkowej licencji na żądanie – z możliwością wyboru w oparciu o konsultacje z zainteresowanym(-i) krajem(-ami) będącym(-i) członkiem(-ami) wywożącym(-i). Wybrana metoda zarządzania zostałaby następnie utrzymana przez co najmniej dwa lata, po czym, pod warunkiem że w odniesieniu do tych dwóch lat zgłoszono w odpowiednim czasie wskaźniki wykorzystania, sprawa zostałaby „zamknięta” i odpowiednio zaznaczona w rejestrze monitorowania Sekretariatu.

1.5. Kraje rozwijające się będące członkami przywożącymi mogą, na ostatnim etapie mechanizmu niepełnego wykorzystania, zgodnie z ostatnią częścią obecnego ust. 4, wybrać alternatywną metodę zarządzania kontyngentami taryfowymi lub zachować obecną metodę. O wyborze alternatywnej metody zarządzania kontyngentami taryfowymi należałoby powiadomić Komitet ds. Rolnictwa w ramach funkcjonowania mechanizmu niepełnego wykorzystania. Wybrana metoda zostałaby utrzymana przez co najmniej dwa lata, a sprawa zostałaby „zamknięta”, pod warunkiem że wskaźnik wykorzystania wzrósłby o dwie trzecie rocznych przyrostów opisanych w ust. 3 lit. b) mechanizmu niepełnego wykorzystania.

1.6. W oparciu o te dyskusje członkowie osiągnęli większe zrozumienie głównego punktu spornego zidentyfikowanego w odniesieniu do przyszłego funkcjonowania ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania, w przypadku gdy kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym nie osiągnąłby wymaganego wzrostu wskaźnika wykorzystania przy jednoczesnym zachowaniu obecnej metody zarządzania kontyngentami taryfowymi lub przy zastosowaniu metody alternatywnej.

1.7. Wysiłki członków na rzecz osiągnięcia porozumienia w sprawie ust. 4 skoncentrowały się przede wszystkim na znalezieniu możliwości zaradzenia temu potencjalnemu nierozwiązanemu problemowi krajów rozwijających się będących członkami przywożącymi w celu doprowadzenia do „zamknięcia” poruszanej kwestii niepełnego wykorzystania.

1.8. Wyrażono szerokie poparcie dla podejścia zgodnego z propozycją tekstową sformułowaną nieformalnie przez Kostarykę, zgodnie z którą kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym, który nie spełnia wymaganego standardu dotyczącego wskaźnika wykorzystania (tj. dwie trzecie rocznych przyrostów opisanych w ust. 3 lit. b) mechanizmu

niepełnego wykorzystania) po upływie dwóch lat na ostatnim etapie mechanizmu niepełnego wykorzystania i po zastosowaniu alternatywnej metody zarządzania lub utrzymaniu obecnej metody, podlegałby standardowemu wymogowi określone w ust. 4 zdanie pierwsze, na wniosek zainteresowanego(-ych) kraju(-ów) będącego(-ych) członkiem(-ami) wywożącym(-ymi). W przypadku braku takiego wniosku problem zostałby oznaczony jako „zamknięty” po dwóch latach na ostatnim etapie, nawet jeśli nie osiągnięto wymaganego zwiększenia wskaźnika wykorzystania. Sugestia ta ma na celu zapewnienie, aby sprawa na ostatnim etapie mechanizmu ostatecznie osiągnęła „zamknięcie” lub „rozwiązanie”.

1.9. Jedną dodatkową kwestię, którą ostatnio poruszono w tej dyskusji, dotyczyła związku między zobowiązaniami wynikającymi z mechanizmu niepełnego wykorzystania a szczegółowymi postanowieniami dotyczącymi zarządzania kontyngentami taryfowymi, które członek przywożący mógłby mieć na swojej liście koncesyjnej. Członkowie zasadniczo uznali pierwszeństwo koncesji i zobowiązań na listach koncesyjnych oraz to, że rolą decyzji i zawartego w niej mechanizmu niepełnego wykorzystania było promowanie skutecznej realizacji zaplanowanych zobowiązań, a nie ich modyfikowanie. W tym przypadku członkowie kierowali się w szczególności ust. 5 mechanizmu niepełnego wykorzystania, który wyraźnie ustanawia hierarchię między zobowiązaniami objętymi odnośnymi porozumieniami (które zgodnie z art. II ust. 7 GATT z 1994 r. obejmują listy koncesyjne członków) a postanowieniami mechanizmu niepełnego wykorzystania, uznając, że „w przypadku jakiegokolwiek konfliktu pierwszeństwo mają postanowienia odnośnych porozumień”.

1.10. Jak wynika z dyskusji, proponowany projekt decyzji w sprawie przyszłego funkcjonowania ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania (przedstawiony w załączniku do niniejszego sprawozdania) zawiera następujące elementy:

- i. podzielenie obecnego ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania na dwie części, aby zapewnić jasność co do „standardowego” wymogu określonego w proponowanym ust. 4 lit. a), i specjalnego i zróżnicowanego traktowania (S&DT), jak określono w ust. 4 lit. b).
- ii. powtórzenie bez żadnych zmian treści dotyczącej S&DT, która obecnie znajduje się w ust. 4, w proponowanym ust. 4 lit. b);
- iii. w celu zajęcia się nierozwiązanym problemem, w przypadku gdy po upływie dwóch lat kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym nie spełniałby wymaganego standardu dotyczącego wskaźnika wykorzystania przy zachowaniu obecnej metody zarządzania kontyngentami taryfowymi lub przy zastosowaniu metody alternatywnej, w projekcie decyzji proponuje się dodanie dodatkowej opcji w ostatniej części ust. 4 lit. b) w celu doprowadzenia do „zamknięcia” sprawy. Wymagałoby to od zainteresowanego kraju rozwijającego się będącego członkiem przywożącym wdrożenia „standardowego” wymogu zawartego w pierwszej części obecnego ust. 4;
- iv. zaproponowanie nowego przepisu 6, aby rozwiązać potencjalne obawy kilku członków dotyczące związku między zobowiązaniami wynikającymi z mechanizmu niepełnego wykorzystania a zobowiązaniami zawartymi na listach koncesyjnych krajów będących członkami przywożącymi. W ust. 5 mechanizmu

niepełnego wykorzystania wyjaśniono już związek między obowiązkami wynikającymi z mechanizmu niepełnego wykorzystania a prawami i obowiązkami członków wynikającymi z „odnośnych porozumień”;

- v. Ponieważ porozumienie w sprawie przyszłego funkcjonowania ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania doprowadziłoby również do zakończenia przeglądu funkcjonowania decyzji z Bali w sprawie kontyngentów taryfowych zgodnie z ust. 13–15 decyzji, w projekcie decyzji proponuje się, aby te trzy ustępy, wraz z załącznikiem B do decyzji, stały się nieoperacyjne.

1.11. W ust. 14 decyzji wymaga się, aby zalecenia Rady Generalnej w odniesieniu do ust. 4 mechanizmu niepełnego wykorzystania przewidywały S&DT. W związku z tym projekt decyzji zawierający zalecenia dotyczące przyszłego funkcjonowania ust. 4 zachowuje obecny przepis dotyczący S&DT zgodnie z proponowanym ust. 4 lit. b), ponieważ stwierdza, że kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym na ostatnim etapie mechanizmu niepełnego wykorzystania może utrzymać obecną metodę zarządzania kontyngentem taryfowym lub zastosować metodę alternatywną i rozwiązać problem poprzez wykazanie wymaganego wzrostu wskaźnika wykorzystania. Wariant ten, podobnie jak w obecnym ust. 4 decyzji, pozostaje bez zmian. Jeżeli w ciągu następnych dwóch lat kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym nie osiągnie wymaganego wzrostu wskaźnika wykorzystania w takich okolicznościach, proponowana decyzja może wymagać od członka zastosowania „standardowego” wymogu, tak jak w pierwszej części obecnego ustępu 4 (tj. obsługa według kolejności zgłoszeń w urzędzie celnym lub system automatycznego licencjonowania). Należy zauważyć, że wymóg stosowania tego przepisu nie jest automatyczny nawet po upływie tych dwóch lat. Zamiast tego proponowany obowiązek miałby zastosowanie wyłącznie na wniosek zainteresowanego(-ych) kraju(-ów) będącego(-ych) członkiem(-ami) wywożącym(-mi). W przypadku braku takiego wniosku, mimo że kraj rozwijający się będący członkiem przywożącym nie spełniałby wymaganego standardu w zakresie wskaźnika wykorzystania, sprawa niepełnego wykorzystania zostałaby uznana za „zamkniętą”.

1.12. W dniu 9 listopada 2021 r. Komitet ds. Rolnictwa ponownie zwołał swoje 99. posiedzenie zwyczajne w celu zajęcia się zawieszonym punktem 2 D(i) porządku obrad dotyczącym wdrożenia decyzji z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi. **Na tym posiedzeniu Komitet wyraził zgodę na przekazanie projektu decyzji¹ zamieszczonego w załączniku do niniejszego sprawozdania Radzie Generalnej do rozpatrzenia, a następnie do przedłożenia go dwunastej konferencji ministerialnej (MC-12) w celu podjęcia decyzji przez ministrów.**

¹ Niektórzy członkowie wskazali, że będą potrzebowali dodatkowego czasu na skonsultowanie się ze swoimi stolicami.

Konferencja ministerialna,

Uwzględniając art. IX ust. 1 Porozumienia z Marrakeszu ustanawiającego Światową Organizację Handlu („porozumienie WTO”),

Odnotowując decyzję ministerialną z dnia 7 grudnia 2013 r. dotyczącą Uzgodnienia w sprawie zasad zarządzania kontyngentami taryfowymi dotyczącymi produktów rolnych, zgodnie z definicją w art. 2 Porozumienia w sprawie rolnictwa (WT/MIN(13)/39-WT/L/914) z dnia 11 grudnia 2013 r. (zwaną dalej „decyzją z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi”),

Przywołując zalecenia z przeglądu funkcjonowania decyzji z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi zawarte w załączniku 2 do G/AG/29, zatwierdzone przez Radę Generalną na jej posiedzeniu w dniach 9–10 grudnia 2019 r.,

Uznając, że w ust. 1 wyżej wymienionych zaleceń wyznaczono termin 31 grudnia 2021 r. na podjęcie decyzji w sprawie przyszłego funkcjonowania ust. 4 załącznika A do decyzji z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi,

Postanawia, że:

1. Ust. 4 załącznika A do decyzji z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi otrzymuje brzmienie:

ust. 4. lit. a) Kraj będący członkiem przywożącym zapewnia jak najszybciej nieskrępowany dostęp za pomocą jednej z następujących metod zarządzania

kontyngentami taryfowymi^{2,3}: wyłącznie według kolejności zgłoszeń (na granicy); lub w systemie automatycznej bezwarunkowej licencji na żądanie w ramach kontyngentu taryfowego. Podejmując decyzję o tym, którą z tych dwóch opcji należy wdrożyć, kraj będący członkiem przywożącym konsultuje się z zainteresowanymi krajami będącymi członkami wywożącymi. Wybrana metoda będzie utrzymywana przez kraj będący członkiem przywożącym przez okres co najmniej dwóch lat, po upływie którego – pod warunkiem terminowego przekazania powiadomień za okres dwóch lat – zostanie to wpisane do rejestru monitorowania Sekretariatu, a sprawa oznaczona jako „zamknięta”.

ust. 4 lit. b) Kraje rozwijające się będące członkami mogą wybrać alternatywną metodę zarządzania kontyngentami taryfowymi lub utrzymać obecną metodę. O wyborze alternatywnej metody zarządzania kontyngentami taryfowymi powiadamia się Komitet ds. Rolnictwa zgodnie z przepisami niniejszego mechanizmu. Wybrana metoda będzie utrzymywana przez kraj będący członkiem przywożącym przez okres co najmniej dwóch lat, po upływie którego – jeśli wskaźnik wykorzystania wzrósł o dwie trzecie rocznych przyrostów opisanych w ust. 3 lit. b) – zostanie to wpisane do rejestru monitorowania Sekretariatu, a sprawa oznaczona jako „zamknięta”. Na wniosek zainteresowanego kraju będącego członkiem przepisy ust. 4 lit. a) stosuje się, jeżeli po upływie dwóch lat wskaźnik wykorzystania nie zwiększył się co najmniej o dwie trzecie rocznych przyrostów opisanych w ust. 3 lit. b). Jeżeli wniosek taki nie zostanie złożony, sprawę należy oznaczyć jako „zamkniętą”.

2 W związku z tym ust. 13–15 decyzji z Bali w sprawie zarządzania kontyngentami taryfowymi oraz załącznik B zostają uznane za nieoperacyjne.

² Działania i środki zaradcze podjęte przez kraj będący członkiem przywożącym nie mogą zmieniać ani utrudniać korzystania z praw kraju będącego członkiem posiadającym przydział dla danego kraju na ten kontyngent taryfowy w odniesieniu do jego przydziału dla danego kraju.

³ W razie konfliktu przepisy szczególne dotyczące ustaleń w zakresie przywozu kontyngentów taryfowych określone na liście koncesyjnej kraju będącego członkiem przywożącym mają pierwszeństwo w zakresie dotyczącym konfliktu.